

19. Človekova nemoč

1 Jaz sem rekel: »Kar koli delate, zmeraj delajte v Mojem imenu, kajti brez Mene ne morete storiti nič koristnega za blagor svojih duš. In ko boste nazadnje storili že vse, kar vam je bilo naloženo in svetovano, da storite za dosego resničnega, večnega življenja, recite in izpovejte v sebi in tudi pred svetom, da ste bili leni in nekoristni služabniki. Kajti samo Bog je vse v vsem in samo On tudi v človeka položi vse, kar je dobro.

2 Kadar človek ravna po spoznani Božji volji, tega torej ne počne po svoji volji, temveč po Božji; kar pa Božja volja dela v človeku ali v že čistem angelu, pa prav gotovo ne more biti zgolj človekovo ali angelovo delo, temveč delo Tistega, čigar volja je to, po kateri je delo tudi nastalo.

3 Človek prispeva k zveličanju samo to, da iz ljubezni in resničnega strahospoštovanja do Boga prepoznano Božjo voljo po svoji svobodni volji prevzame kot svojo in se po njej tudi ravna. Toda od tistega trenutka vsega dobrega v človeku ne ustvarja več človekova volja, temveč Božja, zato je dobro v človeku zgolj Božje delo - to pa pravi in iskreni človek tudi prizna v svoji resnični ponižnosti. Če si človek pripisuje dobro delo kot svojo zaslugo, s tem že kaže, da v resnici ni spoznal niti sebe in še manj Boga, in zato je še daleč od Božjega kraljestva.

4 Zato izkazujte zmeraj in v vsem Bogu čast in ravnajte v Njegovem imenu; tako boste v sebi tudi imeli Božjo ljubezen. Kdor pa ima v sebi Božjo ljubezen, ima v sebi tudi vse večno.

5 In še to si zapomnite: Če človek dela zlo, čeprav je spoznal Božjo voljo, tedaj takšno početje ni Božje, temveč povsem človekovo, ker človek svoje svobodne volje ne podredi spoznani Božji volji, temveč ji ves čas nasprotuje; tedaj lahko zanj upravičeno rečemo, da so njegova zla dela povsem njegova. In prav s to hudo zlorabo svoje volje se človek obsodi in v svoji slepoti onesreči.

6 Glejte, s temi duhovnimi rečmi je skoraj tako kakor z modrim vojskovodjo in njemu podrejenimi vojščaki. Vojščaki morajo sicer v hud in krvav boj, toda nihče se ne sme bojevati drugače kakor po načrtu in volji vojskovodje. Kdor to upošteva, se tudi srečno izbojuje, tisti izmed številnih vojščakov, ki si misli: 'Ah, imam pogum, moč in tudi pravo znanje, v boj se bom podal na svojo pest, in si zase izbojeval krono,' ter izstopi iz bojnih vrst svojega izkušenega vojskovodje, pa je skoraj že izgubljen; kmalu ga zajamejo nasprotniki in hudo zdelajo. In kdo je kriv za to? Nihče drug kakor on sam! Zakaj ni volje svojega modrega vojskovodje za zmeraj sprejel za svojo? Zlahka bi skupaj premagala sovražnika. Ker pa je hotel biti sam hkrati vojskovodja in vojščak, je kmalu in zlahka postal plen sovražnikov.

7 Tudi Jaz sem, edini in sam, vojskovodja življenja proti vsemu, kar je življenju sovražno. Kdor se bojuje pod Mojim poveljstvom in po Mojih načrtih, se bo zlahka bojeval proti številnim sovražnikom življenja in jih bo tudi zlahka premagal. Kdor pa se poda v boj proti številnim sovražnikom življenja brez Mene, po svoji pameti in volji, bo

ujet in se mu bo slabo godilo. In ko se bo znašel v krutem ujetništvu, kdo ga bo rešil iz njega, ko pa bo moral svoje najhujše sovražnike iskati le v sebi samem in jih premagati.

8 Če kdo ob Moji strani zlahka premaga številne sovražnike, potem je ta zmaga samo Moje delo, saj zmage ni mogel doseči drugače kakor tako, daje natančno sledil Moji volji, Mojim načrtom in nasvetom. In če je izbojevana zmaga Moje delo, potem sta Moji tudi slava in zasluga.

9 Upajmo, da boste v zadostni meri spoznali, kako in zakaj brez Mene ne morete imeti zaslug za večni blagor svojih duš, in zakaj morate tedaj, ko storite vse, kar vam je bilo najmodreje naloženo, da storite, tudi svobodno pred Menoj priznati, da ste bili ob Moji strani le leni in nekoristni hlapci.

10 Zato izkazujte zmeraj in v vsem Bogu čast in ravnajte v Njegovem imenu; tako boste v sebi tudi imeli Božjo ljubezen. Kdor pa ima v sebi Božjo ljubezen, ima v sebi tudi vse večno.

11 In še to si zapomnite: Če človek dela zlo, čeprav je spoznal Božjo voljo, tedaj takšno početje ni Božje, temveč povsem človekovo, ker človek svoje svobodne volje ne podredi spoznani Božji volji, temveč ji ves čas nasprotuje; tedaj lahko zanj upravičeno rečemo, da so njegova zla dela povsem njegova. In prav s to hudo zlorabo svoje volje se človek obsodi in v svoji slepoti onesreči.

12 Glejte, s temi duhovnimi rečmi je skoraj tako kakor z modrim vojskovodjo in njemu podrejenimi vojščaki. Vojščaki morajo sicer v hud in krvav boj, toda nihče se ne sme bojevati drugače kakor po načrtu in volji vojskovodje. Kdor to upošteva, se tudi srečno izbojuje, tisti izmed številnih vojščakov, ki si misli: 'Ah, imam pogum, moč in tudi pravo znanje, v boj se bom podal na svojo pest, in si zase izbojeval krono,⁵ ter izstopi iz bojnih vrst svojega izkušenega vojskovodje, pa je skoraj že izgubljen; kmalu ga zajamejo nasprotniki in hudo zdelajo. In kdo je kriv za to? Nihče drug kakor on sam! Zakaj ni volje svojega modrega vojskovodje za zmeraj sprejel za svojo? Zlahka bi skupaj premagala sovražnika. Ker pa je hotel biti sam hkrati vojskovodja in vojščak, je kmalu in zlahka postal plen sovražnikov.

13 Tudi Jaz sem, edini in sam, vojskovodja življenja proti vsemu, kar je življenju sovražno. Kdor se bojuje pod Mojim poveljstvom in po Mojih načrtih, se bo zlahka bojeval proti številnim sovražnikom življenja in jih bo tudi zlahka premagal. Kdor pa se poda v boj proti številnim sovražnikom življenja brez Mene, po svoji pameti in volji, bo ujet in se mu bo slabo godilo. In ko se bo znašel v krutem ujetništvu, kdo ga bo rešil iz njega, ko pa bo moral svoje najhujše sovražnike iskati le v sebi samem in jih premagati.

14 Če kdo ob Moji strani zlahka premaga številne sovražnike, potem je ta zmaga

samo Moje delo, saj zmage ni mogel doseči drugače kakor tako, daje natančno sledil Moji volji, Mojim načrtom in nasvetom. In če je izbojevana zmaga Moje delo, potem sta Moji tudi slava in zasluga.

15 Upajmo, da boste v zadostni meri spoznali, kako in zakaj brez Mene ne morete imeti zaslug za večni blagor svojih duš, in zakaj morate tedaj, ko storite vse, kar vam je bilo najmodreje naloženo, da storite, tudi svobodno pred Menoj priznati, da ste bili ob Moji strani le leni in nekoristni hlapci.

16 Kmet obdeluje svojo njivo, jo pognoji, preorje s plugom, poseje v brazde pšenična semena, jo pobrana in do žetve nima več dela. Ali je torej žetev zgolj zasluga kmeta in njegovega dela? Mar v vsem ni veliko več Mojega dela in Mojih zaslug? Kdo mu je ustvaril močnega vola za plug? Kdo mu je dal les in železo, kdo semena z živo klico? Čigava je vseogrevajoča in oživljajoča sončna svetloba? Kdo je poslal rodovitno roso in dež? Kdo je omogočil rastočim in dozorevajočim bilkam rast in kdo je navsezadnje kmetu samemu dal življenje, moč, čute, um in presojo?

17 Ko o tem nekoliko bolje premislite, vam postane tudi razumljivo, kako malo zaslug pri obdelavi njive imata kmet in njegovo delo. Če dobro pogledamo, skoraj nič, in kljub temu bi kmet utegnil reči: 'Za vse to se lahko zahvalim le svoji pridnosti!⁵ Pri tem niti ne pomisli, kdo je bil poglavitni obdelovalec njegove pšenične njive. Mar ne bi raje v srcu rekel in priznal: 'Gospod, Ti mogočni, dobri in sveti Oče v nebesih, hvala Ti za skrb! Kajti vse to je bilo, je in bo na vekomaj le Tvoje delo, pri tem sem bil le len in nekoristen hlapec!'

18 Če pa se to spodobi reči že pri povsem materialnem opravilu, koliko bolj se spodobi tako reči in priznati človeku, ki mu Jaz z vsem in vsakim pomagam obdelati njegovo duhovno njivo; pri tem mu ni treba skoraj nič drugega kakor verovati Vame in si potem prilastiti kot Moje najčistejše darilo Mojo Božjo voljo, kot da bi bila v celoti njegova, čeprav je v bistvu samo Moja. Ko takšen človek v polni posesti Moje volje potem vse zmore in ustvari velike stvari in velika dela, čigava je poglavitna zasluga?«

Jakob Lorber
Janezov veliki evangelij
knjiga 8